

Dipòsit d'aigua de l'Estació de Renfe

Sant Vicenç de Castellet

Ubicació

Comarca:	Bages
Lloc/Adreça:	Inici del carrer València. 08295 SANT VICENÇ DE CASTELLET
Emplaçament	Al centre el poble, al peu de la via del tren al començament del carrer València.

Coordenades:

Latitud:	41.67099
Longitud:	1.86172
UTM Est (X):	405246
UTM Nord (Y):	4613873

Classificació

Número de fitxa	08262-136
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Obra civil
Estil / època:	Contemporani
Segle	XX
Any	1917
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	Presenta un estat d'abandonament
Protecció	Inexistent
Accés	Obert
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Pública
Titular:	Ajuntament de Sant Vicenç de Castellet

Fitxes associades:

[Estació de Renfe](#)

[Moll de mercaderies de l'Estació de Renfe](#)

[Antiga casa cap d'estació de Renfe](#)

[Antic dipòsit de reserva de màquines de l'Estació de Renfe](#)

Descripció

Entre les vies del tren hi havia l'aiguada, element actualment desaparegut: lloc, amb un dipòsit especial, on es feia la càrrega d'aigua o aiguada d'un tren de vapor consistent en un braç elevat suportat amb una columna. Entre el moll de mercaderies i l'antic dipòsit de màquines encara resta un dels dos dipòsits elevats d'aigua. És de planta circular, situat sobre una estructura de bigues que l'eleva aproximadament tres metres del nivell del terra.

Història

Fins al 1859 l'única via de comunicació de Sant Vicenç de Castellet cap a Barcelona i Manresa era el camí Ral, fent el transport de mercaderies mules per un camí feixuc i pedregós. L'arribada del ferrocarril va donar lloc a un nou concepte de la distància i va impulsar la industrialització de les conques mitjana i alta del Llobregat. Això es va traduir a Sant Vicenç en un increment important de la població que va passar dels 200 habitants de l'any 1867, a 1.429 l'any 1900. El 1853 començaren les obres del tram de ferrocarril Terrassa-Manresa, essent el pas per Sant Vicenç el més idoni. El 3 de juliol de 1859 es va inaugurar el trajecte de la Companyia del Ferrocarril de Barcelona a Saragossa. El trajecte Barcelona-Manresa durava una hora i vint minuts fent un recorregut de 32 km. Aquesta obra va obligar a l'expropiació de dues finques per la construcció de la via a Sant Vicenç, amb l'enderroc dels murs de l'antiga casa cal Castaño i la compra de terrenys a diferents propietaris, entre ells Marià Padró i l'Hospital de la Santa Creu que tenia els terrenys que havien sigut propietat dels barons de Castellet. L'any 1878 aquesta companyia passa a ser la dels Ferrocarriles del Norte de España. El 1912 es construeix una doble via en aquest tram i el 1917 es va instal·lar un dipòsit d'aigua per abastir les màquines de vapor, així com es va construir la reserva de màquines. Aquest fet va suposar una onada de nous treballadors i un fort impuls per al comerç local. L'estació de Sant Vicenç es convertia des de llavors en un punt de descans dels viatgers i en una de les estacions estratègiques del traçat Barcelona-Lleida. Entre 1926 i 1929 es va electrificar la línia. La primera locomotora elèctrica que va fer aquest recorregut era de la sèrie 7001, una de les més antigues, i estava equipada per funcionar a 1.500 V. A Sant Vicenç es feia el canvi de màquines elèctriques per les de vapor que arribaven a Lleida. L'any 1965 la línia Barcelona-Manresa passa de funcionar a 1.500 V a 3.000 V. El 2 de juny de 1970 es va fer l'últim servei a vapor del tren correu. La locomotora era una Mikado 2234, moment en el que es deixa d'utilitzar el dipòsit d'aigües. D'altra banda, tot i estar ubicat Sant Vicenç de Castellet al costat del riu Llobregat, tenia certs problemes per abastir d'aigua potable a la població. En un principi, quan es comencen a urbanitzar els carrers del poble i a construir cases, a mitjans del segle XIX, cada casa feia el seu pou per ús particular. Però en construir el pou mort al costat els residus passaven al pou d'aigua potable i això provocava epidèmies i tifus que va fer que morís un nombre considerable de gent. Degut a aquest problema, l'any 1913 l'Ajuntament comença la construcció del clavegueram. L'any 1914, en construir el dipòsit de Reserva de Màquines del Nord, es va constituir la Sociedad de Aguas per portar aigua al dipòsit i es va projectar el subministrament a tot el poble. Aquest primer subministrament es feia directament del riu i l'aigua a vegades no era clara ni estava filtrada fet que va condicionar la construcció del pou-mina l'any 1948 per la captació d'aigües al Llobregat al Clot de les Tinotes.

Bibliografia

VILA, M. (2000). Sant Vicenç de Castellet. Fets polítics i històrics. Gent santvicentina. Ed. El Farell. Sant Vicenç de Castellet. CANAL, P., VILA, M. (1986). Sant Vicenç de Castellet des de l'antiguitat als nostres dies. Llibreria Sobreroca, Manresa, 3^a ed. SUADES, J; i altres. (1986). "Sant Vicenç de Castellet" dins Ferrer i Alòs, Llorenç (coordinador). Història del Bages, col·lecció Història de les Comarques de Catalunya. Manresa, Parcir Edicions, 1986.

